

Rebecca Johnson

Julinka malá zverolekárka

NEMOCNICA
PRE
ZVIERATKÁ

FRAGMENT

Julinka malá zverolekárka

Nemocnica pre zvieratká

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

Rebecca Johnson

Julinka malá zverolekárka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Rebecca Johnson

Julinka malá zverolekárka

NEMOCNICA PRE ZVIERATKÁ

Ilustrácie Kyla May

F FRAGMENT

*Venujem mame a otcovi, najmilším ľuďom,
ktorých poznám.*

R. J.

Ahoj!
Volám sa Júlia, mám desať rokov
a som skoro zverolekárka.

Stavím sa, že sa práve v duchu pýtate, ako môže
byť desaťročná dievča skoro zverolekárka.
Je to však celkom jednoduché: moja mama je
zverolekárka, a tak sledujem, ako pracuje, a stále
jej pomáham. Verte mi, nie je to vôbec ťažké.

Kapitola 1

Zverolekári nemajú radi lesné požiare

Zobudila som sa uprostred noci. Bolo tak teplo, že som sa nemohla prikryť ani len plachtou, a otvorené okno akoby na mňa hádzalo ďalšie a ďalšie deky plné horúceho vzduchu. Opatrne som prekročila Cézara, svojho kokeršpaniela, ktorý spal na zemi, a šla som ešte viac otvoriť okno. Všimla som si, že na chodníku stojí mamina, ocko a Zuzkini rodičia. Čo tam robia tak neskoro?

Šla som za nimi von. Cézar sa prebudil a vydal sa za mnou. Akoby cítil, že niečo nie je v poriadku. To už

som však uvidela tú hrozivú žiaru na obzore.

„Čo to je?“ spýtala som sa.

„V horách vypukol obrovský lesný požiar,“ odpovedal otec a objal ma okolo pliec.

Ako sme tak stáli na chodníku a pozorovali to oranžové svetlo tancujúce na obzore, zacítila som dym. Začala som panikáriť. „Nie je to tam, kde býva Miška?“

„Kdeže, zlatko,“ uistila ma mamina. „Miška býva viac na západ, ale tam hore v horách sú iné domy a veľký les.“ Vyzerala veľmi ustarane.

„Podťe domov,“ rozhodol otec.

„Radšej by sme sa mali nazajtra všetci poriadne vyspať. Čaká nás náročný deň.“

„Prečo? Čo sa bude diať?“ spýtala som sa.

Mama ma chytila za ruku. „Julinka, veľa zvieratiek sa v tom ohni škaredo poraní. Nevieť, či je dobré, aby si zostala doma. Čo keby ste so Zuzkou radšej zašli na víkend k Miške na farmu?“

Nemohla som uveriť vlastným ušiam!

„Mami, veď som skoro zverolekárka a spolu so Zuzkou a s Miškou sme vám už ukázali, že ak príde nejaká pohroma, vieme byť užitočné. Nespomínaš si na tú kravu, ktorá uviazla vo vode? Zajtra nás budeš potrebovať. Nikam nepôjdeme!“ vyhlásila som a založila som si ruky v bok.

Mamina sa pozrela na Zuzkinu mamu, ktorá len pokrčila plecami. „Zajtra uvidíme, aké hrozné to bude, a potom sa môžeme rozhodnúť.“

Mamička mlčky prikývla a ja som sa musela premáhať, aby som sa nezačala tešiť.

Popriali sme si dobrú noc, mne však bolo jasné, že teraz v nijakom prípade nezaspím. Len čo som sa vrátila do izby, vytiahla som svoj zápisník a začala som si doň robiť zoznam vecí, ktoré budem potrebovať. Cézar mal radosť, že som hore, a postavil sa tak, aby som ho mohla pohodlne hladkať.

-
- deky
 - obliečky na vankúše
 - papierové utierky
 - balíčky s ľadom
 - náplasti na popáleniny
 - fľaše
 - mastičky

Mama asi videla, že svietim, a tak mi zaklopala na dvere.

„Julinka, prosím, choď spať. Ak budeš zajtra celý deň chodiť ako mátoha, veľmi mi nepomôžeš.“

Potom som začula, ako sa ticho zatvorili dvere do záhrady, a došlo mi, že mamička odišla na svoju kliniku. Keď sa mi konečne podarilo zaspať, ešte nebola doma.

Zverolekári musia pracovať rýchlo

Myslím si, že ma zobudil ten pach dymu. Bol oveľa silnejší než v noci. Potom som začula pod oknom nejaké hlasy. Keď som sa pozrela von, zbadala som, že na ulici parkuje množstvo cudzích áut a ľudia nosia do maminej ordinácie zvieratá zabalené do uterákov a v rozmanitých prepravkách. Tak už sa to začalo!

Hodila som na seba prvé oblečenie, ktoré mi prišlo pod ruku, obula som si žabky a s Cézarom v päťkách som vybehla do záhrady. Keď som otvorila dvere maminej ordinácie, pochopila

som, o čom v noci hovorila. Čakáreň bola plná šepkajúcich ľudí, ktorí nakukovali do kliebok a škatúl a odnášali ich do ordinácie. Mama tam mala na pomoc ešte jedného mladého zverolekára a niekoľko sestier.

Predierala som sa tým zmätkom a hľadala som mamičku. Jedna zo sestier mi povedala, že práve telefonuje s veterinárnou nemocnicou na univerzite. Zdalo sa, že najväčšie poranené zvieratá budú posielat tam.

Keď mamina položila slúchadlo, okamžite ju obklopili ľudia, ktorí jej kládli množstvo otázok týkajúcich sa všetkých možných zvierat. Snažila sa každému čo najrýchlejšie odpovedať, zatiaľ čo mláďatku veveričky chladila ľadom popáleninu na nohe a zároveň mu kontrolovala pulz. To zverolekári

robia, aby sa presvedčili, či zviera nie je v šoku.

„Čo mám robiť?“ spýtala som sa mamičky, keď mala konečne chvíľku čas.

Mama si chrbtom ruky utrela čelo a líca. Bola celá od popola. V ordinácii bolo príšerné teplo, hoci klimatizácia bola zapnutá na plný výkon.

„Dohliadni na to, aby každé zviera dostalo do koterca čistý uterák a dostatok čerstvej vody. Všetky sú veľmi dehydrované. Potom môžeš zabehnúť domov, pozbierať všetky vrecká s ľadom, ktoré tam máme, a dať ich do mrazničky v ordinácii. A popros otca, aby z kôlne vyniesol ďalšie staré prepravky a vyčistil ich.“

Poznamenala som si to do zápisníka, aby som na nič nezabudla.

Dať do koterco

- vodu a uteráky*
- ľad*
- prepravky pre zvieratá*

Uteráky a vodu som priniesla najrýchlejšie, ako to šlo. Mnohé koterce už boli obsadené. Zahliadla som tam poletušky, veveričky, vtáky a veľa malých obviazaných batôžtekov. Zvieratá, ktoré neboli vážne poranené alebo popálené, sa predo mnou pokúšali skryť. Ostatným bolo tak zle, že som im bola ukradnutá. So sčernetou a spálenou srstou vyzerali tie tvorčeky veľmi smutne. Zhlboka som sa nadýchla a mala som čo robiť, aby som sa nerozplakala. Vedela som, že v tom prípade by ma mama okamžite poslala preč.

Na druhej strane miestnosti som zbadala otca. V rukách držal chlpatú poletušku so zveseným chvostom. Práve ju vyšetroval ten druhý zverolekár. Otec nemá zvieratá veľmi v láske. Dokonca nechce vziať do ruky ani moje krásne morčiatka.

Bola som naňho veľmi pyšná a pretlačila som sa pomedzi ľudí až k nemu.

„Čo sa tak usmievaš?“ oslovil ma. „A odpoviem ti skôr, ako sa spýtaš. Nie, nenecháme si ju.“

Usmiala som sa ešte viac. „Mama ťa prosí, aby si z kôlne vyniesol ostatné prepravky pre zvieratá a vyčistil ich. No ak mi ich vynesieš von, pokojne ich umyjem. Vidím, že máš plné ruky práce!“

Otec prikývol a ja som vybehla z kliniky. Z vedľajšieho domu práve vychádzala Zuzka. „Rýchlo pod' so mnou,“ zakričala som na ňu. „Čaká nás kopa práce.“

To som Zuzke nemusela dvakrát hovoriť. Len čo pribehla ku mne, prečítala som jej naše úlohy.

„Ja idem po ľad,“ rozhodla som.

„Začneš zatiaľ umývať tie prepravky, ktoré ocko vynesie z kôlne?

Samozrejme, až po tom, čo sa prestane mojkať so zvieratkami.“

Zuzka sa uškrnula. „To myslíš vážne?“

„Vážne,“ zasmiala som sa. „Nie je to skvelé?“

Keď Zuzka odbehla, prišla za mnou akási pani. Držala v náručí zviera zabalené v košeli. Cézar si myslel, že je to darček preňho, a okamžite začal vrtieť chvostom.

„Nevieš, či tam preňho ešte budú mať miesto?“

Rozbalila košeľu a ukázala mi to najrozkošnejšie koalie mláďa, aké som kedy videla. Očičká mu od dymu tak slzili, že vyzeralo, akoby plakalo.

Vzala som ho do rúk. „Ja som Julinka. Moja mama je zverolekárka. Odnesiem ho priamo k nej.“

„Ďakujem,“ povedala tá pani.
Len čo som koalu vzala do náručia,
Cézar začal žiarlivo kňučať. Zo
všetkého toho rozruchu bol úplne
zmätený. Rozhodla som sa, že ho
radšej zavriem v dome. Keď som sa
rozbehla ku klinike, aj cez košeľu som
cítila, ako sa to mláďa trasie. „Už je to

v poriadku,“ šepkala som. „Som skoro zverolekárka. Postarám sa o teba.“

Vnútri ho odo mňa vzala sestra a zamierila s ním k miestu, kde zverolekári ošetrovali zvieratám rany. Zo všetkých kohútikov tiekla voda, ako zvieratám opatrne omývali popáleniny a vytierali im z očí a ňufáčikov sadze.

Keď som utekala po ľad, videla som, že otec so Zuzkou tvrdo pracujú na tých prepravkách.

V kuchyni som stretla Adama, môjho päťročného brata. Sedel za stolom, pred sebou mal asi desať dinosaurov a prázdny tanier.

„Čo tu robíš?“ spýtala som sa ho.

„Čakám, kým mi mama urobí palacinky,“ odpovedal.

Vzala som veľkú debnu a naplnila som ju kockami ľadu a vreckami

s ľadom. „Dnes mama palacinky robiť nebude. Keď sa pozrieš von oknom, pochopíš prečo.“

„Ale veď je sobota! V sobotu máme vždy palacinky. Sľúbil som ich aj dinosaurom.“

„Tak dnes si budete musieť jedlo uloviť sami,“ odsekla som.

Adam so slzami na krajíčku chytil najväčšieho dinosaura a vybehol von. Zavrela som Cézara v dome, potom som vzala ľad a šla som s ním za bratom. Adam bežal ku klinike.

„Adam,“ zakričal naňho otec, „teraz tam nechod! Maminka má veľmi veľa práce.“

„Ale ja chcem palacinky!“ Teraz už plakal. So Zuzkou sme len zagúľali očami.

„Čo keby som ti namiesto toho urobil palacinky na obed?“ navrhol otec.

„A urobíš dosť aj pre všetky moje dinosaury?“ žobronil Adam.

„Urobím dinosauriu kopu palaciniiek. Čo ty na to?“

Vzdychla som a pobrala som sa do ordinácie.